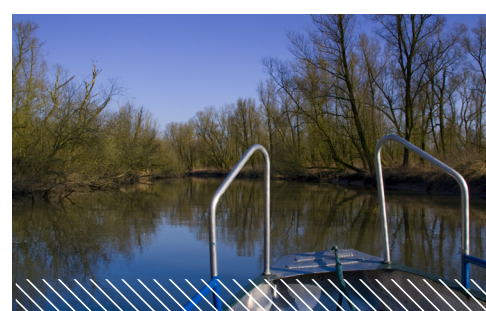

WELKOM IN DE BIESBOSCH

Met gids Leen op pad

Leen Fijnekam is een van de vele vrijwilligers die als gids bezoekers wegwijs maakt in dit prachtige natuurgebied. Hij gaat mij De Biesbosch laten beleven. Per fluisterboot. Vaar je mee?

We zijn nog maar net onderweg of Leen wijst.

“Kijk daar gaat een fuut. Omdat de vissen nu dieper zitten dan in de zomer, moet hij hard werken. Nu duikt hij onder en dan komt hij straks weer boven met of zonder visje. Daar is-ie weer, toch een heel eind verderop. Maar zonder vis. En daar komen de bedeleenden. Die weten nog van vorig jaar dat mensen in bootjes hen vaak iets eten te geven.”

We varen langs een omgevallen wilg die met de wortelkluit naar ons toe ligt.

“Zie je dat gat in de aarde tussen de wortels? Daar broedde vorig jaar een ijsvogel. Aan het wit van de vogelpoep kun je zien dat daar zijn nest was. Dat diertje broedt normaal in de oevers van snelstromende beken. Vanwege de getijden hebben we hier geen geschikte oevers, het nest zou vollopen, maar dit is een prima vervanger.”

Op dat moment wordt het riet pal naast onze boot luidruchtig weggedrukt en in een glimp zie ik een groot, harig beest het water induiken. Ik schrik van de afmetingen.

“Een bever! Jij hebt geluk. We zijn maar net onderweg en je hebt al een bever gezien. Ja, ze zijn fors. Met staart erbij kunnen ze wel anderhalve meter lang zijn. Nou kijken of hij nog boven komt... Nee, ik ben ‘m kwijt. Zo’n beestje kan makkelijk 10 tot 15 minuten onder water blijven dus hij kan nu overal zijn. Zie je daar die afgekloven takken liggen? Dat is zijn avondeten van gisteren. Ze knagen er al het schors vanaf. En je kunt ook de sporen zien waar ze aan land komen. Dit is dus een van hun favoriete plekjes.”

Dan doemt er een stenen huisje op. Dat gaan we van binnen bekijken.

“Dat is een griendwerkerskeet. Daar woonden de griendwerkers die vroeger de wilgentenen kwamen hakken. Het huis is gemarkeerd met een populier zodat het ook bij mist te vinden is. Zij sliepen daar met een aantal man tijdens hun werkweek en voeren dan vrijdagavond naar huis. Het is persoonlijke hobby van mij om samen met andere vrijwilligers dit huisje helemaal in de oude staat in te richten. Hier binnen is alles origineel. De kleding die hier hangt, de kisten, de stoelen en de bedden, maar ook de zak waarmee ze hun matras en dekens

van huis naar hier namen. Die waterdichte zak van tentdoek heet bult, waar ook de uitdrukking ‘je sjouwt je een bult’ vandaan komt.”

We lopen langs de irrigatiegreppels achter de griendkeet naar een plek waar een bootje ligt.

“Dit sloepje is tijdens de tweede wereldoorlog gebruikt om mensen naar bevrijd gebied te brengen en medicijnen terug te nemen. Twee broers brachten hiermee een Joodse vrouw met baby in veiligheid. Hierbij moesten ze langs een Duits mitrailleursoest bij de Helsluis. Maar de baby moest steeds huilen. Dat was zo gevaarlijk dat een van de broers zei dat als ze de baby niet stil kon houden, het kindje overboord zou moeten. Gelukkig werd het kind toch stil. De broers hebben daarna nooit meer zo’n tocht gemaakt.”

Terwijl de zon lager zakt en geler begint te kleuren, varen we terug.

“Mooi aan de Biesbosch is dat zowel de natuur als de cultuur boeiend is. En de natuur verandert voortdurend. We varen nu door de Zuid-Hollandse Biesbosch en hier heb je tot een meter getijdeverschil. Wat je nu om je heen ziet, is over een paar uur weer anders. En dan heb je natuurlijk de seizoensinvloeden. Nu is het einde winter en zie je al de eerste katjes aan de bomen. Ja, hoe vaak ik hier ook kom, ik zie toch steeds weer een andere Biesbosch.”